Panneme nüüd lühhidelt ühhe naesterahwa ello tähhele ja püame arrolada, mis peäle tedda Jummal lonud.

Weike Marri on 12 aastat wanna. Temmal on lahked taewaſinniſed ſilmad, kelle peäle kegi pahha melega ei woi wadata. Ta punnaſed palged ollid wärske ouna ſarnatſed ja uled kui punnaſeks wärwitud; ta näo peäl olli allati otſego ſe palwe luggeda: Armastage ühte teiſt, ärge tehke tülli, ärge piddage wihha! Marri wend Hans, temmaſt pole norem, on koggoni teine loom. Ta mäſſab ja müllab, kärratſeb ja karjub; kord on ta laua al, kord laua peäl; kord ſöidab ta kakſiti keppi ſelgas, kord murrab omma mängo asjo katki ja teeb keik koggoni teiſiti, kui Marri. Kas Hans nenda ööl laps on? Ei olle; ta polle muud middagi, kuid ſedda, mis wanna tuttaw ſanna ütleb: „Pois on ikka pois!“ — Marri istub waggusi emma kõrwas, ta mängib ühhe tittega, mäſſib tedda ridesſe ja rideſt lahti, panneb kätkisse, wõttab kätkiſt wälja, maenitſeb, nomib, õppetab, kigutab ja tallitſeb omma lomakeſt ..... ja keige ſelle jures on ta ni tasſane, lahke ja keik mis ta teeb, tahhaks ta heaga ja pallumisſega tehha.

Pesſeb emma ja tallitſeb Marri weikeſt kahhe aastaſt öekeſt, ſiis ei te Hans ſellega middagi teggemiſt; agga Marri aitab pesta ridesſe panna, laſt kigutada ja waigistada. Tulleb ſant ukſe tahha, ſiis wahhib Hans, agga Marri pallub emma käeſt tükki leiba ehk rahha koppiko ja tahhaks hea melega isſe waeſe kätte anda ja nenda tröstida ja römustada, ſe on tehha, mis peäle ta lodud on.

Nenda õppib Marri armastama, tröstima, enne kui ta teab, kedda ja mis tal pärraſt armastada ja tröstida tulleb. Ärgo möttelgo kegi, et Marri ſedda üksi järrele teeb, mis ta ees näeb tehtawad; ei mitte, waid iggatſeminne armastusſes head tehha, on naesterahwa ſüddamesſe Jummalaſt lodud. —